

BARCELONA 2010-2020

DEU ANYS DECISIUS

Conferència de
l'alcalde de Barcelona,
Jordi Hereu

14 de gener de 2010
Auditori del Conservatori Superior
de Música del Liceu

BARCELONA 2010-2020

DEU ANYS DECISIUS

Conferència de l'alcalde de Barcelona,
Jordi Hereu

14 de gener de 2010
Auditori del Conservatori Superior de Música del Liceu

© Ajuntament de Barcelona

Edició i impressió: Imatge i Producció Editorial

Exp. núm.: 20100109

D. L.: B-9.311-2010

Imprès en paper ecològic

www.bcn.cat/publicacions

ÍNDEX

Introducció: Josep Carles Rius, degà del Col·legi de Periodistes de Catalunya	5
Conferència de l'Alcalde, Jordi Hereu	7
Torn de preguntes	41

INTRODUCCIÓ:
JOSEP CARLES RIUS,
DEGÀ DEL COL·LEGI DE PERIODISTES
DE CATALUNYA

Molt Hble. President de la Generalitat, Excm. Alcalde de Barcelona, President Maragall, delegat del Govern, tinents d'alcalde, consellers i conselleres de la Generalitat, regidors i regidores, autoritats, representants de la societat civil, amics i amigues;

En primer lloc voldria recordar que avui complim una vella tradició cívica que ve dels primers anys dels ajuntaments democràtics, que és la conferència de l'alcalde de Barcelona en el marc del Col·legi de Periodistes de Catalunya. És aquest un acte de trobada dels màxims representants del país, de la ciutat, de la societat civil i dels que tenim el dret i el deure de la informació i de la crítica.

Penso que l'acte forma part d'això que anomenem "model Barcelona". El "model Barcelona" és urbanístic, econòmic, cultural, però sobretot és de cohesió social, de convivència i també de diàleg, transparència i participació. Considero que aquests tres valors —el diàleg, la transparència i la participació— són presents en l'acte d'avui, i per això, com a degà del Col·legi de Periodistes de Catalunya, valoro de forma molt positiva que la ciutat conservi aquest acte des de fa vint-i-vuit anys.

Aquest any jo veig aquesta conferència com una segona part de la reunió del Consell de Ciutat, convocat ara fa exactament una setmana per l'alcalde i per tot el Consistori per a escoltar els representants de la societat civil, precisament, com un pas previ a aquesta conferència. Com a membre del Consell de Ciutat, vaig poder escoltar les gairebé quaranta intervencions dels representants de la ciutadania i considero que, entre tot el que es va dir, hi havia dos missatges molt clars dirigits a l'alcalde i al conjunt del Consistori: que Barcelona preservi el seu model de cohesió social i convivència en el moment en què patim la crisi més profunda dels últims setanta anys, i que l'alcalde lideri l'immens potencial de solidaritat d'aquesta ciutat.

Barcelona ha demostrat aquesta vocació amb els sectors més vulnerables de la ciutat i també més enllà de les fronteres del país, com ara es demos-

trarà amb la implicació de la ciutat en l'ajut a les víctimes del terratrèmol d'Haití. I aquí, a l'hora de parlar de la solidaritat en l'àmbit internacional, voldria expressar el nostre reconeixement i suport als tres cooperants segrestats i a les seves famílies. Confiem i esperem que puguin tornar ben aviat a casa.

L'altre missatge que penso que va expressar el Consell de la Ciutat és que aquesta lluita contra els efectes de la crisi ha de ser compatible amb el lideratge de projectes de futur, projectes que facin una ciutat encara més creativa, amb més formació, més competitiva, amb més autoestima, més segura de si mateixa. En definitiva, més forta per a afrontar futures crisis i per a projectar-se al món amb més solidesa.

Barcelona ha estat capaç, en el transcurs de la història, de gestionar els problemes del present i, alhora, tenir una gran ambició de futur. Un dels símbols d'aquesta ambició és precisament l'auditori del Conservatori Superior de Música del Liceu que ens acull avui. Barcelona és el que és gràcies a un fort esperit constructiu i d'ocupació. Un esperit que permet l'establiment d'objectius comuns tot i que la societat és cada vegada més plural i complexa. Fer ciutat necessita d'aquests ponts de consens. I la Barcelona que avui coneixem és fruit de la generositat de molts que van posar els seus interessos personals al servei dels interessos col·lectius. Per això necessitem el lideratge de la política en el millor sentit de la paraula.

I permeti'm, des del periodisme, reivindicar el valor de la política com a servei al bé públic. Crec que en aquests moments, quan creix la temptació del populisme, la intolerància o el sectarisme, és més necessari que mai recordar-ho. Penso, alcalde, que amb aquestes reflexions expresso el que vaig escoltar en el Consell de Ciutat. Aquell dia vostè va prendre nota de tres hores de paraules i avui té l'ocasió de respondre davant del conjunt de la ciutadania.

Alcalde, teniu la paraula.

BARCELONA 2010-2020 DEU ANYS DECISISIUS

JORDI HEREU
L' ALCALDE DE BARCELONA

Moltes gràcies, Sr. Rius, degà del Col·legi de Periodistes de Catalunya. Molt Hble. President, consellers i conselleres, regidors i regidores, tinents d'alcalde, autoritats, amics i amigues,

Vull agrair al Col·legi de Periodistes que cada any mantinguem aquest acte, absolutament necessari i expressió d'una vella tradició. Sabeu que des que jo vaig començar vàrem deixar de fer-lo la seu del Col·legi i ens ha agradat anar utilitzant, ocupant, diferents edificis de diverses institucions d'aquesta ciutat rica en nous projectes i en noves institucions. Agraïxo, doncs, al Col·legi de Periodistes la seva amable invitació.

I també vull donar les gràcies al Conservatori del Liceu. El Conservatori del Liceu em va permetre posar una de les meves “primeres primeres pedres”, quan feia molt pocs mesos que era alcalde. Va ser un gran dia, ple d'esperança. I entendreu que per a mi és una satisfacció ser avui justament aquí. Perquè jo vaig veure un enorme forat i avui sóc en aquest edifici magnífic, al cor del Raval. Fa pocs mesos el vaig inaugurar amb altres autoritats i vaig veure amb joia com el projecte d'una institució que va néixer el 1837, caminava ara amb un nou edifici, en una nova etapa, i ajudant-nos a fer ciutat.

Avui, si m'ho permeteu, jo em mouré per aquest escenari, perquè en aquest acte hi haurà un contingut que penso que ens ajudarà a reflexionar i a encarar, entre tots, una nova etapa d'aquesta ciutat. I no m'agrada la barrera del faristol i d'un text escrit. Avui, m'agradaria parlar-vos —en un moment que a mi em sembla interessant, important, ple d'oportunitats— com normalment m'agrada fer-ho: amb el cor, per Barcelona. I aquest és un magnífic lloc per parlar de Barcelona, el barri del Raval.

I, finalment, us vull agrair a tots vosaltres que sigueu aquí per escoltar l'alcalde, per compartir, i sens dubte per debatre, la Barcelona que hem de seguir construint els propers deu anys. De fet, el títol de la conferència potser té una mica més de to que altres anys: parlem de deu anys decisius. En tot cas, jo els sento com a decisius, però a més expresso

que hi ha moltes condicions de la realitat que me'ls fan definir com a decisius.

Jo avui també vull expressar la solidaritat amb el poble d'Haití, un dels països més pobres del món, on sembla que plogui sobre mullat, on a més de ser un país de pobresa ara s'hi ha esdevingut aquest gran drama. Avui he parlat amb el vicecònsol –perquè el cònsol d'Haití no sabem on és en aquests moments– per preparar l'expressió de l'ajuda de Catalunya i de Barcelona amb el poble d'Haití.

Aquesta Barcelona i aquesta Catalunya solidària que també té tres persones [cooperants de la caravana Barcelona Solidària al Sàhara] que no són amb nosaltres i que jo no em cansaré mai de recordar: el Roque, l'Àlicia i l'Albert. Són expressió de la millor Barcelona, de la millor Catalunya; de la millor Santa Coloma i del millor Hospitalet. Del millor país.

Mireu, jo avui vull fer un repàs del 2009 i vull també fer uns comentaris sobre l'any que ara encetem. I després, em permetreu que faci comentaris sobre aquests anys decisius, aprofitant la simbologia del 2010-2020, perquè a mi em sembla que aquesta és la Barcelona que nosaltres haurem de construir.

Un comentari sobre el 2009: jo l'any passat vaig titular aquesta mateixa conferència amb el títol “Contra la crisi, més Barcelona”. I això és el que hem fet, i voldria posar-ho en significació.

A Barcelona, com a tot el món, el 2009 ha estat el segon any de la crisi més profunda en setanta anys i aquest és un fet evident que tenyeix l'anàlisi del 2009. Per sort, aquesta gran crisi que ens està tocant viure, la vivim des d'una realitat ben diferent a la de fa setanta anys, perquè, certament, el progrés ha avançat, i això vol dir que tenim una societat molt més ben travada per a afrontar els seus efectes.

És una crisi de la qual nosaltres ens recordarem moltes vegades. I com a alcalde, com molts alcaldes i alcaldesses que avui són aquí, i com tots

els regidors i regidores, m'ha tocat viure en primera línia els seus efectes des d'un àmbit local. El 2009, si té algun element de personificació, és aquella gent que ha perdut la seva feina: els aturats. L'atur és el fet més greu i allò que constitueix l'objectiu que hem de combatre.

“Contra la crisi, més Barcelona”. En aquest sentit, vull dir amb tota la contundència que Barcelona, malgrat la crisi, ha expressat la seva voluntat d'avenç, de lluita i de tirar endavant els seus projectes. Barcelona no s'ha aturat el 2009, sinó que ha seguit fent “més Barcelona contra la crisi”. El que us vull dir és que aquest ha estat un any de projectes encarrilats i acabats. I també vull expressar una convicció: Barcelona no està perdent el temps en aquest moment de crisi, sinó que l'està guanyant, i sortirà enfortida d'aquest període difícil i dur. Barcelona recupera posicions. Barcelona no perd el temps, sinó que el guanya.

Barcelona, malgrat la crisi, ha expressat la seva voluntat d'avenç, de lluita i de tirar endavant els seus projectes

Aquest és un any en què s'ha expressat el millor i el pitjor de Barcelona. El millor es veu en qualsevol dels seus barris, en la gent decidida a lluitar. Però també és veritat que hem tingut les pitjors imatges, les imatges de persones que tenen la responsabilitat de tirar endavant projectes col·lectius i que malmeten l'honorabilitat de gent que hauria de tirar endavant aquesta responsabilitat col·lectiva. Des del meu punt de vista, aquest és un dels fets més greus del 2009, perquè lamina l'actiu que per a mi és més important en aquests moments: la confiança de la gent en els projectes col·lectius. De manera que certes imatges vinculades a la política o a institucions tan estimades com el Palau, són dels fets que jo remarco en negre com els pitjors del 2009.

Però el 2009 han passat moltes coses, i m'agradaria, com cada any, que veiéssiu un breu vídeo on fem un repàs de tot allò que ha succeït en un any on, malgrat les dificultats, Barcelona ha lluitat per continuar tirant endavant.

Aquest és el resum de molts dels fets que a mi em sembla que són ben evidents, ben importants, d'allò que ha succeït el 2009. De vegades ens passa que hi ha fets ben importants que al cap de pocs mesos ja han quedat oblidats, i crec que és important posar en relleu tot allò que col·lectivament anem aconseguint.

En tot cas, us voldria comentar que el 2010 la prioritat és continuar construint Barcelona, seguir fent més Barcelona. Per tant, tirar endavant un projecte en un any que sabem que continuarà sent de crisi greu i que, per tant, tindrà els seus efectes, també les seves causes, i haurèm de

El 2010 la prioritat és continuar construint Barcelona, seguir fent més Barcelona

seguir el combat. Reitero: les prioritats del 2010 seran el combat contra la crisi i seguir tirant endavant un projecte d'inversió. Per això aquest any la ciutat de Barcelona executarà una inversió total de 800 milions d'euros.

I continuarem desenvolupant el Pacte Local per l'Ocupació de Qualitat, que vàrem refermar fa molts pocs mesos amb les organitzacions sindicals i empresarials. El 2010, acomplirem el 100% del programa que nosaltres teníem endegat.

La segona gran prioritat que nosaltres atendrem el 2010 serà preservar i enfortir totes les polítiques de cohesió social. Per tant, totes les polítiques que han de tenir cura d'aquelles persones que pateixen risc d'exclusió social. Algunes, des de molts anys abans, des que hi havia creixement econòmic i hi havia molts factors d'exclusió; i totes les persones que, fruit de la crisi econòmica, han anat a engrossir la gent que en aquests moments tenen dificultats per a fer realitat el seu projecte. Així, doncs, inversió, i en segon lloc, blindar, en un moment complicat, totes les polítiques socials.

La tercera prioritat és, clarament, que en moments de complicació econòmica, on molta gent té incerteses, hem de preservar allò que és més

important en la definició de la ciutat: el seu espai públic, l'espai que tots compartim. De manera que en el 2010 nosaltres enfortirem i preservarem aquelles polítiques que ens porten a tenir un espai públic en condicions, que vol dir més net, segur i ordenat.

Enfortirem i preservarem aquelles polítiques que ens porten a tenir un espai públic en condicions, que vol dir més net, segur i ordenat

I això ho afermem a través de la nova contracta de neteja, de l'impuls d'un servei que els propers vuit anys ha d'apostar per una millora contundent del manteniment del nostre espai públic. I també, certament, les polítiques de prevenció i de preservació de la convivència i de seguretat. Per tant, la construcció i l'enfortiment del sistema de seguretat a la ciutat de Barcelona.

Vaig començar l'any inaugurant la comissaria de Mossos a la plaça d'Espanya amb el conseller d'Interior. I allà vàrem dir que el 2010 nosaltres impulsarem i enfortirem els instruments de seguretat pública. I això vol dir més presència policial, però també vol dir portar a terme mesures que tot el sistema de seguretat ha d'impulsar –organitzatives, judicials– per fer-lo més eficaç i eficient. És a dir, més presència de prevenció policial, i també canviar les regles de joc per poder ser més eficients en un sistema per a una ciutat que creu en la seguretat, perquè creu que la convivència i la llibertat són els valors centrals que cal preservar.

Som a Ciutat Vella, el símbol de l'èxit d'una ciutat que fa vint-i-cinc anys va decidir salvar el seu cor. La metàfora d'una ciutat que ha d'encarar els nous reptes a partir d'un èxit, d'una conquesta, i que ara ha de definir i aplicar noves estratègies per a una nova situació. De manera que el 2010, sobre la base a un treball molt important, fet i liderat per la regidora del districte, que ha analitzat i ha sabut llegir quins són els nous requeriments de la Ciutat Vella el 2009 i el 2010, hem de treballar per un nou pacte per la Ciutat Vella.

Això vol dir noves estratègies. Vol dir enfortir l'economia que des de la responsabilitat social ens ajuda a construir Ciutat Vella i que no utilitza ni malmet l'èxit de Ciutat Vella. Vol dir totes les polítiques d'espai públic, d'educació, de generació de nova ciutadania aquí a Ciutat Vella. I vol dir reclamar l'enfortiment d'una nova centralitat.

Ciutat Vella és massa important, és massa referencial, perquè tot caigui sobre un districte, sobre un ajuntament, perquè som al centre del centre

Un nou pacte per la Ciutat Vella, un gran pacte pel desenvolupament de l'activitat turística

d'una gran àrea metropolitana. De manera que hi ha moltes dinàmiques que aquí es donen i que necessiten el pacte ciutadà i institucional per abordar una trama antiga, una trama gòtica, però on passen els fenòmens locals i globals més

importants. Cal un nou pacte per a aquest cor que, novament, en alguns aspectes, s'ha de reconquerir amb bases noves, en un entorn diferent.

També us he de dir que aquest any farem el gran pacte pel desenvolupament de l'activitat turística, la qual els últims quinze anys ens ha canviat la ciutat de Barcelona i que en aquests moments s'està treballant en un pla estratègic.

La filosofia i la tesi bàsica és que aquesta activitat econòmica, com qualsevol altra activitat econòmica, per poder-se desenvolupar a Barcelona s'ha d'acomodar al que són els valors profunds d'aquesta ciutat. Això vol dir diversificar llocs d'interès. I també vol dir decidir quines activitats clarament ens construeixen ciutat i quins segments del turisme no ens ajuden a construir ciutat. I, per tant, decidir col·lectivament que encara que determinats camins siguin més curts, o més fàcils, i als quals t'hi duria la lògica dels mercats, col·lectivament decidim que no són els que ens interessin. I com que no ens interessin, decidim col·lectivament que no és allò que fomentem. Aquesta també és una de les reflexions importants del 2010.

I us he de dir que el 2010 decidirem col·lectivament la Diagonal que construirem la propera dècada.

Farem un procés inèdit. Un gran procés de participació per a decidir quina Diagonal desitgem construir la propera dècada, la Diagonal del segle XXI. I el farem després que molta gent hi ha treballat. El Consell de Ciutat hi ha treballat, i tota la gent que representen, perquè puguem adoptar en les millors condicions una decisió que és estratègica per a Barcelona.

Mireu, jo he dit deu anys decisius. I avui el que jo us vull explicar és la nova agenda de Barcelona, l'agenda que jo crec que hem de plantar i que hem d'exposar, perquè l'hem de debatre i tirar endavant per construir Barcelona la propera dècada. És en aquest sentit que jo crec que aquests deu anys seran decisius; n'estic convençut, i per molts motius.

Primer, perquè aquesta és una crisi que no és passatgera. Aquesta és una crisi que ens ha arribat per posar-nos sobre la taula molts interrogants. I són interrogants als quals nosaltres haurem de respondre. No és un moment de dificultat que passa i que després hom pot seguir sense preguntar-se coses. És un moment de molts interrogants i nosaltres hi haurem de respondre. La crisi ens interpel·la i nosaltres hem de contestar.

Abans us deia que nosaltres hem de contestar a curt termini. No podem fer prospectiva, mentre la realitat a nosaltres ens tiba tant. I els moments de crisi són moments en què la realitat —us ho ben asseguro com a alcalde— et tiba, no et deixa anar-te'n, perquè són massa els requeriments d'aquesta realitat. I per això és veritat que la vida local és tan complicada, però a la vegada tan apassionant, en un moment en què les ciutats i els pobles pateixen els efectes locals d'una crisi que és global, d'origen global, i a nosaltres ens toca afrontar-ne els efectes.

Certament, la crisi ens interpel·la. I jo vull expressar que estic absolutament convençut que crisi i futur no són conceptes antitètics. Aquí, ara,

hi ha la temptació de dir “com que ho estem passant tan malament no és el moment de pensar en el futur”. Jo hi estic radicalment en contra. Crec que la crisi i el present és un moment on hem de ser més a prop que mai de la realitat. Però a aquesta realitat, que són les persones que ens envolten, també li hem de dir que per a superar el present, i per a superar-lo amb garanties, aquest és un moment per començar a dibuixar el futur, que no és una prospectiva d’una mera descripció de la realitat, sinó la realitat que nosaltres volem i hem de construir. Així, doncs, crisi i futur no són antitètics, sinó que és precisament perquè estem en crisi que hem definir i decidir el futur que volem construir.

Fa dotze anys, jo vaig entrar a l’Ajuntament de Barcelona. Era al final dels felïços noranta. En molts aspectes hi havia estabilitat, perspectives de creixement, societat homogènia. I he de dir que el panorama –jo ho vaig viure ja des de l’Ajuntament, a partir del 1999-2000–, va començar a canviar en molts sentits.

És a dir, que la primera dècada del segle XXI ens ha posat, en tot cas a Barcelona i a totes les ciutats, molts interrogants i molts reptes. I us he de dir que aquesta segona dècada seran anys decisius perquè nosaltres puguem respondre adequadament, correctament, amb encert, als reptes que la primera dècada ens ha plantejat.

¿O és que la Barcelona de 1999 té alguna cosa a veure amb la del 2010 des del punt de vista del capital humà? ¿O és que no ha canviat el paisatge humà de la ciutat? ¿O és que l’economia no ha canviat més enllà del que és el creixement? ¿És que no ha fet un canvi qualitatiu? És que no han canviat les estructures familiars? ¿És que no ha canviat el món de la relació, de la comunicació? Tot això són interrogants que s’expressen, a vegades, com a problema, com a repte. I us he de dir que Barcelona té la possibilitat i la capacitat de respondre adequadament als grans interrogants dels primers anys d’aquest mil·lenni. I el que jo plantejo és que posem els temes damunt de la taula per decidir col·lectivament i establir prioritats.

Primera dècada d'interrogants. Haurem de respondre-hi, i ens n'haurem de sortir. I, a més, tinc una convicció: Barcelona, la seva àrea i Catalunya, tenen una magnífica base per a respondre. Perquè en molts temes, més enllà de la preocupació, de la boira baixa que en aquests moments tenim, hem decidit estratègies que tenen fonament.

I també he de dir que no serà la inèrcia la que ens durà a respondre adequadament el 2020 a molts dels temes que ara tenim plantejats. Per tant, hem de prendre decisions perquè a aquests reptes ens hi hem d'enfrontar amb una nova actitud. Quan un creix molt, sembla que la vida col·lectiva sigui més fàcil. Quan un creix molt, potser hi ha menys autoexigència, potser hi ha menys convicció. I aquesta crisi, en el fons –traïem-ne aquest profit– ens ha de despertar. Tinguem-ho clar: només serà des de l'autoexigència, decidint en què hem de fer més esforç, que podrem respondre adequadament als nostres reptes.

També us he de dir que crec que cal una nova confiança. Crec que ens en sortirem si reforcem la confiança. Hi ha gent que diu que sóc molt optimista. Jo en el que crec és

Jo en el que crec és en la confiança, perquè, a més, la confiança és el que em genera el fet de viure dia a dia la ciutat de Barcelona, és el que transmet la gent de Barcelona

en la confiança, perquè, a més, la confiança és el que em genera el fet de viure dia a dia la ciutat de Barcelona, és el que transmet la gent de Barcelona. És des de la seva arrel, des de la seva base, que cada dia tenim testimoniatges de gent que ho tenen ben complicat col·lectivament o personalment i que en canvi generen i expressen confiança amb les seves actituds.

I un altre factor que considero essencial: estic convençut que cal arriscar per no posar en perill els nostres valors. Cal arriscar en molts camps per no posar en perill allò que per a nosaltres és definitori de la Barcelona que volem.

És a partir d'aquestes premisses, d'aquests valors i d'aquestes actituds, com cal construir una Agenda Barcelona. I, en tot cas, jo sóc aquí per a explicar-vos el meu punt de vista.

Molta gent ha treballat i treballa per construir aquesta agenda, també vull que ho sapigueu. Aquest any 2009, molta gent, a través de diferents instruments i espais –Consell de Ciutat, Pla Estratègic Metropolità de Barcelona i molts altres àmbits–, a més de donar resposta al dia a dia, estan dedicant moltes hores a definir la Barcelona que hem de construir en el futur. Això s'ha fet en el 2009, i és una base molt sòlida i valuosa per a continuar dissenyant l'Agenda Barcelona.

D'aquesta Agenda Barcelona, us en vull citar alguns temes que em semblen fonamentals, els eixos bàsics.

AGENDA BARCELONA

Són els temes que em semblen fonamentals per a definir la Barcelona que volem el 2020 i començar a caminar des d'ara per construir-la.

1. El motor econòmic del sud d'Europa
2. Espai per a l'educació i la creativitat
3. Noves connectivitats
4. Impuls transformador de la ciutat
5. Responsabilitat amb l'entorn
6. Ciutat cohesionada
7. Les noves escales, que són el barri i l'àrea metropolitana
8. Capital mediterrània

El primer és que ens hem de definir clarament com **el motor econòmic del sud d'Europa**. Fa tres anys, jo vaig mostrar-vos un mapa d'Europa en el qual es reflectia molt clarament el perill que tenim al sud d'Europa de quedar una mica allunyats dels grans motors, dels grans factors de progrés, del centre i el nord d'Europa. Per tant, ser sud d'Europa té connotacions molt positives, però també té alguna derivada, alguna pendent, que nosaltres haurem d'evitar. I una és renunciar a ser-ne el motor econòmic.

Us ho dic clarament, a mi em sembla que nosaltres hem de fer l'aposta per la innovació i per la creativitat. I que ens hem de definir com una ciutat que té una economia diversificada. Una economia que té un sector primari que està innovant per transformar, que té un fort arrelament industrial, que a través de la seva renovació és també un dels actors de futur, i que té un ampli sector de serveis —alguns per donar suport al sector primari i a la indústria— d'àmbit terciari, i fins i tot quaternari i quinari —perquè això cada vegada va a més.

Aquesta diversificació és un punt fort. Nosaltres tenim economia productiva i tenim economia que està abocada —i haurà d'estar-ho encara més— a la internacionalitat, i per tant ha de tenir plena capacitat per a competir. Però crec que és una economia a la qual li falta sumar, una cosa que ens passa en molts altres àmbits. Hem de tenir capacitat de sumar.

Fa dos dies estava amb un sector fantàstic de la ciutat, el sector de la moda [presentació de la nova edició de The Brandery, juntament amb el 080]. Gent molt diferent, gent

molt diversa. Però tenint-los allà asseguts, gent brillant per separat, jo pensava: a aquest sector el que li falta és sumar. És a dir, coordinar-se, associar-se. Perquè si tenen aquesta capacitat, la suma de talent es

La suma de talent es multiplica de manera que necessitem més treball en xarxa, transversal, sumar, més vocació d'internacionalitat

multiplica. De manera que necessitem més treball en xarxa, transversal, sumar, més vocació d'internacionalitat, i per tant definir alguna estratègia que estigui carregada d'aquesta ambició.

Per a assolir molts dels objectius que tenim com a ciutat no podem renunciar a ser el motor econòmic del sud d'Europa. I això vol dir moltes coses. Vol dir elegir escenaris i recorreguts.

És evident que nosaltres hem de ser un gran pol logístic. Però no ens podem definir només com a ciutat logística. És evident que nosaltres hem de fomentar els centres de recerca i investigació. Però no podem tenir centres de recerca i d'investigació que no transportin el seu coneixement a un teixit productiu. És evident que nosaltres tenim creativitat i sectors econòmics culturals emergents. Però no ens podem definir només com a ciutat de sectors culturals emergents. És evident que nosaltres tenim moltes característiques, però nosaltres hem de fer un model que les sàpiga sumar totes.

És cert també que nosaltres hem d'aspirar a atreure la totalitat o una part dels tractors més potents de les grans corporacions. És quelcom a què nosaltres no podem renunciar. Però no podem basar la nostra estratègia només a esperar tres o quatre grans tractors.

Per tant, aquí tenim un element primordial: o ens definim i decidim col·lectivament que som el motor econòmic del sud d'Europa, o no podrem assolir molts dels nostres objectius.

I he de dir que el sud d'Europa té també altres imatges. Té imatges que jo no vull veure mai: Calàbria (agressions a immigrants), per exemple, que pot semblar molt llunyana, però que hem de tenir com a referència. No és una imatge amable i no està tan lluny. Es tracta de decidir col·lectivament, es tracta d'establir prioritats i no caure en el camí més fàcil. I la crisi també ens ha posat això sobre la taula.

També he de dir que tenim grans bases i que podem bastir grans projectes. El 22@ n'és un, però jo el 2020 vull veure la nova Zona Franca (projecte Barcelona Zona Innovació). Aquelles grans parcel·les que ara són buides i envolten una parcel·la que és plena d'activitat del sector d'automoció —on, per cert, hi ha una de les plantes de planxa més competitives del món—, seran plenes també de tota aquesta economia. Des de l'agroalimentari —per tant, d'un primari que a través de la innovació s'ha desenvolupat— fins a la indústria cultural i la indústria de les noves tecnologies. Aquest és un assumpte sobre el qual hem de prendre decisions per establir-hi prioritat.

Tenim grans bases i que podem bastir grans projectes. El 22@ n'és un, però jo el 2020 vull veure la nova Zona Franca (projecte Barcelona Zona Innovació)

Un segon eix és esdevenir **espai per a l'educació i la creativitat**. Jo vull posar molt d'èmfasi en la idea que el nostre gran actiu, la nostra gran riquesa, és que tenim un mar i un clima magnífics, una llarga història i un patrimoni ric, però el més important és la nostra gent, el capital humà. La nostra gent és la nostra gran riquesa.

I això a mi em porta a una qüestió d'èmfasi: hem d'ubicar l'educació en l'espai central de la nostra estratègia. Em porta al fet que la transmissió de valors i de coneixements passa a ser un eix clau en la definició de la nostra ciutat. I això vol dir que l'educació és responsabilitat de tots. El vell i gran eslògan de “la ciutat que educa tota ella” és quelcom que en aquesta nova dècada ens hem de plantejar amb força.

Un pacte en l'educació per a ser motor econòmic; per a no tenir una ciutat dual; per a fomentar la nova creativitat i per a generar justícia

Perquè en l'educació, i per tant en el foment de valors i coneixements per fer créixer la gent i les seves potencialitats,

hem de fer també un pacte perquè això esdevingui realitat. I perquè ens servirà per a moltes coses: per a ser motor econòmic; per a no tenir una ciutat dual; per a fomentar la nova creativitat i per a generar justícia.

I això vol dir coses molt concretes. Primer —i ho dic mirant al conseller amb qui l'any 2009 hem generat un Consorci, fet que vol dir que en educació hem decidit caminar junts, com en altres aspectes importants—, jo afirmo el compromís de Barcelona per a lluitar perquè millori l'èxit escolar. En negatiu, si voleu: vull que disminueixi molt el fracàs escolar. Perquè darrera de l'èxit escolar hi ha una persona que pot desenvolupar les seves potencialitats, les seves capacitats.

Un altre objectiu: vull que puguem fer el seguiment d'aquella gent que sí que s'ha graduat. Vull veure que fan en el postobligatori. I per aconseguir-ho, necessitem posar la Formació Professional i els altres estudis postobligatoris en un nivell d'excel·lència. I jo ofereixo Barcelona perquè aquí es construeixi un sistema d'excel·lència.

I un altre petit gran objectiu que hauríem d'establir. Nosaltres parlem català i parlem castellà, i això ens genera dues llengües que ens permeten anar pel món. Però nosaltres, i això també implica un pacte, necessi-

La Barcelona del 2020 ha de generar un compromís perquè els nostres joves siguin trilingües. Em sembla que aquest objectiu és fonamental

tem ser trilingües. I ara trilingüe vol dir parlar també anglès, però no sabem què voldrà dir ser trilingüe d'aquí uns anys. Necessitem fer un pacte, no sobre el paper, per establir el trilingüisme com un objectiu bàsic. La Barcelo-

na del 2020 ha de generar un compromís perquè els nostres joves siguin trilingües. Em sembla que aquest objectiu és fonamental.

Jo demano nova ambició i actitud. No podem dimitir. Perquè tenim llei, tenim un pacte educatiu. I sóc conscient que estem invertint molts

recursos materials, sempre insuficients. Però quan dic que no podem dimitir és que les famílies no podem dimitir. No pot dimitir gent que cada dia és a les escoles i que tenen la consciència que els altres els hem donat tota la responsabilitat perquè eduquin. No podem dimitir. És un objectiu de tots. Ho tenim tot escrit sobre el paper. Però jo el que dic és que necessitem estar convençuts que a tot nen i a tota nena, a tot jove, a tota jove, els hem d'oferir els instruments per a créixer, per a fomentar les seves capacitats. I també els ho hem d'exigir.

Jo no vull joves que es quedin al marge d'un itinerari de creixement personal, perquè us he de dir que, després, com a alcalde, em toca viure i haver d'afrontar reactivament molts altres temes. I, sobretot, perquè em sembla un acte d'absoluta injustícia. Per això celebro que quan algú acaba l'obligatòria, si no té les condicions socials, se l'ajudi perquè aquest talent pugui tirar endavant.

Aquesta és la ciutat de l'educació i de la creativitat. On, a més, passarem de 35 a prop de 50 biblioteques. On farem fàbriques de creació perquè la gent que ja té formació pugui arriscar en proposta creativa. On tindrem grans i petits equipaments culturals de capitalitat i de proximitat. Tot això és el que nosaltres hem de fomentar, perquè la cultura també ha esdevingut eix central.

Ja no és una política perifèrica, sinó que és al nucli central de la ciutat que volem construir. Perquè ens genera ciutadania, capacitat crítica. Ens genera les condicions de canvi social. Ens genera millor ciutadania. No podem renunciar que la ciutat sigui educadora i ser com tantes ciutats del món que no són gens educadores. Jo vull Barcelona educadora, des de la plaça al mercat, des del centre cívic a l'escola, des de la família a la cultura. I aquest, crec sincerament, que és un segon gran repte de la ciutat.

El tercer, les **noves connectivitats**. Noves connectivitats vol dir, ni més ni menys, no caure en la disjuntiva de pensar que ja estem bé, que tenim

massa tuneladores, que fem massa coses alhora. Una ciutat que té tants objectius necessita noves connectivitats per fer possible —i veig les dues alcaldesses aquí— que Santa Coloma i l'Hospitalet, i tots els

Per això és tan important la línia 9; i la 5 i la 3. Per això és tan transcendent el pla d'inversions ferroviàries en rodalies i el recent traspàs del servei al govern de la Generalitat, un nou model de gestió on Barcelona serà present

barris de Barcelona, estiguin junts. Perquè totes les ciutats i pobles de l'àrea estiguem connectats a través d'un metro.

Per això és tan important la línia 9; i la 5 i la 3. Per això és tan transcendent el pla d'inversions ferroviàries en rodalies i el recent traspàs del servei al govern de la Generalitat, un nou model de gestió

on Barcelona serà present. És fonamental perquè ens vertebrava, ens genera grans oportunitats i molta competitivitat.

Com també és important que anar de Barcelona al Pirineu no sigui un drama, que sigui competitiu, que sigui quelcom que ens faci dir que tenim un país que s'està vertebrant, on cada vegada la distància sigui menys important, perquè escurcem els temps. Això són noves connectivitats.

Com ho és esdevenir la porta sud d'Europa. He dit abans que no només podem ser ciutat logística, sinó que també hem de ser la gran porta del sud d'Europa, perquè per això estem fent un port preparat per passar de cinc a deu milions de TEUs, de 85 a 135 milions de tones anuals. I necessitem que això es connecti amb Europa i que es connecti bé amb ferrocarril.

Per això és tan important el corredor mediterrani, que, per cert, ara comença a fer alguns passos. I per això és tan important una estació al

nord de la ciutat, la Sagrera, per la qual es calcula que passaran 90 milions de persones. Intermodalitat. Aquest és un concepte fonamental. És fonamental que tots els sistemes creixin, però sobretot que es relacionin cada cop més. I això és el que nosaltres haurem de desenvolupar.

Necessitem l'aeroport que ens connecti amb el món, perquè l'economia, per a ser motor, per a ser àmbit d'interès, necessita estar connectada amb el món. Ara estem en un debat sobre la gestió i jo vull poder decidir. Amb altres, però vull poder decidir les condicions en les quals el món es connecta amb mi i jo em connecto amb el món. I per connectar-te amb el món, certament, a hores d'ara has d'agafar un avió. I això vol dir tenir l'aeroport que necessitem, en el qual hem fet un gran pas infraestructural i ara haurem de fer un gran pas en la gestió. I aquí crec que tots hi som cridats: institucions públiques i també els sectors socials, privats i empresarials.

Un altre aspecte que a mi em sembla fonamental és **l'impuls transformador de la ciutat**. I m'agradaria que veiéssiu el mapa de la ciutat, perquè la ciutat mai no s'acaba.

Tenim Sant Andreu–Sagrera. Va des del Clot fins a la Trinitat Vella, i Vallbona, i cap a Montcada. És un àmbit de transformació d'aquesta dècada, important perquè ens connecta molts barris i molts districtes. Bàsic, perquè a més és la gran porta d'entrada i de sortida. Aquí hi haurà l'estació dels cent milions de passatgers.

Hi ha un altre àmbit on la propera dècada el gran impuls del 2004 adquirirà per a tothom el gran sentit. L'altre dia posàvem la primera pedra del que és el nou campus universitari del Besòs. I aquí posarem el nou zoològic, i el Museu Nacional de Ciències Naturals, i moltes seus corporatives, i equipaments i habitatge.

Aquestes dues realitats s'estan bastint a través d'un projecte —que encapçala entre d'altres Ramon Garcia-Bragado— on el Besòs ja no és

BARCELONA
(1870-1930)

un pla estratègic, sinó més de 60 projectes que s'estan començant a desenvolupar i que ens vertebraran el riu com un gran punt de trobada, com un dels grans eixos bàsics, urbans, socials, de la part nord de l'àrea metropolitana.

Paral·lelament al Besòs, hi haurem d'anar construint la nova ciutat que ens enllaçarà amb Sant Adrià, amb Santa Coloma, amb Badalona i, cap amunt, amb Montcada

Això és transformació, i aquí tenim un nou eix. A Barcelona, la propera dècada, allò que ara es veu des de la ronda del Litoral haurà de ser un nou front urbà. Paral·lelament al Besòs, hi haurem d'anar construint la nova ciutat que ens enlla-

çarà amb Sant Adrià, amb Santa Coloma, amb Badalona i, cap amunt, amb Montcada.

I a ponent, també hi ha transformació. Després de cinquanta anys, estem convertint el campus d'excel·lència de la UPC i de la UB en ciutat. Perquè aquí hem tingut extenses àrees que eren llocs d'excel·lència amb els continguts, però formalment —la regidora de les Corts ho sap molt bé— no eren ciutat. S'està fent ara. I aquesta àrea, juntament amb la transformació que hem de fer dels espais i terrenys del Barça, ha de ser un nou pol de transformació, on allò que veiem estigui a l'altura dels continguts que des de sempre s'hi han donat.

I a l'altre cantó, més avall, la Zona Franca i la Marina. Això vol dir nova ciutat, nova àrea econòmica. La Marina és el barri que més obres està patint. Però la seva regidora sempre em diu que no hi ha cap queixa, perquè per als seus habitants, el metro, com passa a tots els barris que mai no han sabut què és tenir-ne una estació, és la prova que són plenament ciutat.

Per tant, podeu veure que tenim quatre àmbits de transformació, i al bell mig, tenim les Glòries, on després de cent cinquanta anys ja s'està fent una transformació més d'acord amb el que Cerdà va projectar. Vol dir, no un espai de no res, sinó un espai més central. Un espai on fer ciutat.

I enteneu que això passa per una Diagonal que fa uns anys es va obrir al mar i que en aquests moments ens està demanant que ens replantegem, i per tant reformem, el seu tram central. És així com té sentit. Les noves connectivitats, la mobilitat, les noves línies de metro, tot això dóna sentit al que ara ens plantegem. Aquí tenim una magnífica oportunitat.

Recuperarem els Tres Turons. Hem declarat parc natural Collserola. Estem acabant el que serà el front litoral. I, després, tota la transformació que mai no acaba dels nostres 73 barris, perquè la lluita per la qualitat del nostre espai públic és un procés continu.

Responsabilitat amb l'entorn. És un altre aspecte on crec que nosaltres hem de definir la ciutat de Barcelona. Vol dir sostenibilitat. La responsabilitat respecte als altres i als que han de venir.

Aquest és un àmbit on Barcelona, de manera natural, ha fet molts deures, perquè és ciutat mediterrània, és ciutat que té barris, té proximitat, té densitat, té estructura urbana que la fa ser un model de ciutat que té molts elements de responsabilitat, de sostenibilitat.

Ara, jo us vull dir que en la propera dècada, de l'eix de la sostenibilitat n'hem de fer el punt principal. Primer, per convicció, perquè nosaltres hem de tenir responsabilitat. Si els estats encara no s'han posat d'acord a assumir els reptes de ser responsables amb el que tenim entre mans, les ciutats, i en tot cas Barcelona, ho hem de fer. Per tant, per convicció, perquè també és expressió d'una determinada solidaritat amb els que vindran i amb la resta del planeta.

**En la propera dècada,
de l'eix de la sostenibilitat
n'hem de fer el punt
principal**

Però també hi vull afegir un altre motiu: per interès econòmic. Perquè el fet que les ciutats —en podríem dir les “green cities”— adequin la seva estratègia sota el paradigma de la sostenibilitat està generant nous

sectors econòmics, nova economia. Per tant, per convicció plena. I a qui li falli una mica la convicció, l'animo que s'hi apunti per interès, per estratègia econòmica. Però si no, també us ho dic, perquè una ciutat construïda sota aquest paradigma serà més atractiva. I per tant atraurà gent que valoraran aquesta manera de construir ciutat. És també una manera que et vingui gent amb talent i que generin activitat econòmica. Per tant, o directament o indirectament, a la nova dècada, ciutat sostenible és una estratègia que ha d'esdevenir central per molts motius.

Sobre aquests temes jo us he de dir, i n'hi ha exemples, que la nova contracta de neteja té un gran impacte econòmic, de modernització industrial, de generació de llocs de treball. I és veritat que estem aconseguint objectius mediambientals.

Com amb la mobilitat, amb l'augment del transport públic, també ho aconseguirem. I amb la nostra aposta pel vehicle elèctric o l'híbrid; és una opció que nosaltres haurem de fer, que ja fem ja, com a ciutat. Li deia l'altre dia al nou president de SEAT: nosaltres ens oferim perquè vosaltres comproveu, proveu, innoveu, el que ha de ser l'aplicació de noves energies a l'automoció. I això vol dir prendre una opció: decidir que vols ser banc de proves. Per cert, amb una empresa que ha apostat per molts motius per afermar aquest projecte. Perquè si no tinguéssim la tradició industrial que tenim no ho podríem afermar i perquè estem esdevenint centre de la Mediterrània. Per factors d'expectativa, doncs, i per factors de tradició industrial i d'eficiència, algú decideix molt lluny d'aquí, nord enllà, apostar. I això és ben rellevant i ben important.

Entorn natural, aigua, gestió de residus, energia, mobilitat. Totes cinc, grans oportunitats per a aquesta ciutat. Em sembla que aquest és també un aspecte fonamental.

Ciutat cohesionada. Jo vaig parlar de cohesió quan creixíem gairebé un 4%. La crisi només ha fet que posar més importància al repte de mantenir la cohesió de les ciutats.

Només vull fer dos comentaris. Ciutat cohesionada vol dir que la propera dècada haurem de desenvolupar la universalització d'allò que abans era discrecional i ara són drets reconeguts per llei. A tots ens poden fallar a la vida moltes coses: et pots quedar a l'atur, pots perdre l'habitatge, pots entrar en dependència. Tots aquests factors existencials, hem decidit col·lectivament que els atem, que no els deixem a l'atzar. Per tant, Barcelona es compromet en primera línia a desenvolupar la universalització d'aquests serveis. Certament, això s'ha de fer amb altres governs, però nosaltres ens posem en primer lloc per afrontar-ho.

Ciutat cohesionada vol dir que la propera dècada haurem de desenvolupar la universalització d'allò que abans era discrecional i ara són drets reconeguts per llei

I jo, sobre la ciutat cohesionada, vull esmentar un altre tema que em sembla rellevant: no podem fracassar en la segona generació de la immigració. Ens n'hem sortit prou bé a la primera dècada. Per la curta durada del període que analitzem i per la intensitat de l'arribada, podem estar prou orgullosos col·lectivament, aquest país i aquesta ciutat, de com ha anat. Sort que hem fet política d'expansió en salut i en educació. I sort que hem fet una aposta gran per adequar l'oferta de serveis públics al que ha estat un augment ingent de demanda, en tots els sentits. Sort que ho hem fet, si no potser no seríem aquí parlant tan tranquil·lament.

Però jo no vull que d'aquí a deu anys puguem dir que com que ens vam acomodar, com que no ho vam preveure, hi ha hagut moltes trajectòries vitals, de molta gent, que al cap d'uns anys ens dirà "jo no formo part d'això, jo no em sento identificat ni amb aquesta ciutat ni amb aquest país". De manera que nosaltres hem d'evitar que qualsevol persona ens digui això: "jo no em sento com vosaltres".

I això vol dir, ho sabeu, moltes coses. Entre d'altres, que si algú amb talent i amb esforç ha acabat 4t d'ESO, segueixi, que no permetem que

deixi d'estudiar perquè algunes condicions familiars l'han empès ha haver-ho de deixar. No vull que ningú em digui això: “no m'heu ofert possibilitat, però tampoc m'heu exigit com exigiu a la resta de gent”. I això vol dir, clarament, que no serem una ciutat ni un país de departaments estancs, multiculturals, que potser es veuen amb tolerància —o no—, però que s'ignoren.

Aquesta serà una ciutat i ha de ser una àrea que interpel·li tothom, que interpel·li també en l'exigència i amb la garantia dels drets. Però que darrera d'aquesta exigència dels deures hi hagi la crida a formar part d'un projecte. O sigui, que poca broma ara amb voler emetre missatges que l'únic que porten és que la realitat segueix el seu curs. La realitat, o la mires als ulls o es desenvolupa com tu potser vols ignorar, però es desenvolupa.

Barcelona és una ciutat que interpel·larà tothom, amb un model que està en construcció, però que té grans aliats: la nostra gent, el teixit associatiu i una cultura que és d'acollida. Però que és d'acollida construint aquest model. No deixarem mons estancs, mons que s'ho facin sols. No pot ser així. Si fos així, seria el fracàs d'un projecte de ciutat i d'un projecte de país.

Això vol dir ciutat cohesionada. Ciutat on d'aquí deu anys no hi hagi ningú que no et pugui dir “jo puc tenir la meua manera de ser i els meus interessos, però jo formo part d'aquest projecte col·lectiu, que el vull a la meua manera i que el critico...”. És igual, això, que el critiqui, però que s'hi senti implicat i digui “jo en formo part i en sóc protagonista”.

Cal anar amb compte, doncs, perquè en determinades coses quan baixes la guàrdia has començat a perdre. I en aquesta segona dècada, en què el ritme d'arribada baixa, on les escoles ara ja no viuen el que fa tres anys m'explicaven —un ha de viure el que diu una mestra sobre la “matrícula viva”, matrícula viva amb alta intensitat, aquí ben a prop, al Raval—, nosaltres hem de respondre als reptes concrets que té la

gent. Això vol dir ciutat cohesionada: universalització, i escoles, i mercats....

I per cert, també projectes amb els quals tothom es pugui sentir identificat. També il·lusions col·lectives que alguns no van viure, no van experimentar, perquè no hi eren i s'ho van perdre. I potser tenen tot el dret també a somiar, perquè són amb nosaltres.

Les noves escales, que són el barri i l'àrea metropolitana. Imprescindibles per tirar endavant aquests objectius. Noves escales vol dir la Barcelona dels barris. La Barcelona que per a atendre molts dels reptes ho fa des dels barris, que és el primer àmbit d'identificació. És allà on nosaltres proveïm i on hem adaptat la nostra organització per a atendre aquesta realitat de 73 barris. Per tant, barris, proximitat.

La Barcelona que per a atendre molts dels reptes ho fa des dels barris, que és el primer àmbit d'identificació. És allà on nosaltres proveïm i on hem adaptat la nostra organització

I l'altra gran escala, l'àrea metropolitana. La Barcelona gran que és la que fem tots els municipis de l'àrea metropolitana. I aquesta àrea necessita un govern metropolità. Però el necessiten els municipis i les ciutats de l'àrea, i el necessita Catalunya, i el necessita Espanya.

De manera que el gran repte de la dècada que ara ha començat és àrea metropolitana amb governança metropolitana per poder unir estratègies, punts de vista; per saber-nos sumar millor, perquè sumats som una realitat molt més potent del que moltes vegades pensem per separat. Perquè puguem tenir veu i vot amb més força allà on cal tenir veu i vot. Per poder decidir les nostres infraestructures. Per poder ser al nostre dia a dia. Per poder coordinar millor les nostres polítiques socials. Per poder tirar endavant amb plenes condicions el que durant vint anys hem tirat

endavant conjuntament: transport i medi ambient. Però per poder afegir també noves perspectives a un impuls certament renovat.

Barris i àrea metropolitana. Agenda ineludible de la nova dècada que comença el gener del 2010.

Última dimensió: **capital mediterrània**. Avui era amb el president de la Generalitat i la vicepresidenta del Govern espanyol en l'acte d'inici del semestre de la presidència espanyola de la Unió Europea. I nosaltres diem: Barcelona té vocació mediterrània centenària. La Llotja, les Drassanes i el Saló de Cent en són magnífics exemples. A partir d'això iniciem el relat d'una línia estratègica que és la capitalitat mediterrània, que fa catorze mesos va ser reconeguda per primera vegada pels Estats, per quaranta-tres Estats, els quals ens donaren el segell oficial d'aquesta capitalitat, que he de dir que és reconeguda per tothom des de fa molts anys. Totes les ciutats i països reconeixen que nosaltres som la capital de la Mediterrània.

Només us demano una cosa: que us ho cregueu, que a partir de la convicció iniciem aquest recorregut, perquè té moltes transcendències. Abans us ho deia, hi ha companyies que diuen "home, si esteu aquí a la Mediterrània i això va a més, doncs hi apostarem". És important en l'àmbit social, cultural i, després, per a la definició de la nostra cohesió. Per al

En el vell recinte de Sant Pau ja hi construïm un viver de noves iniciatives per a atreure institucions de tot el món

nostre desenvolupament social i econòmic. Som la capital de la Mediterrània i l'hem de reforçar.

Som a l'inici. Però fa un any us parlava de Sant Pau. Aleshores a Sant Pau —ho sap bé la consellera Geli— encara hi havia bates, hi havia metges, i una cosa que ha passat també aquest 2009 és que hi ha un nou hospital per a encarar una nova etapa. Un any després, en el vell recinte ja hi construïm un viver de noves iniciatives per a atreure institu-

cions de tot el món. Perquè volem que s'instal·lin en aquest gran patrimoni universal que tenim, a cavall entre el Guinardó i l'Eixample, que és Sant Pau.

Creguem-nos-ho i utilitzem-ho. Perquè hi ha països que han decidit que ens quedarem nosaltres amb la Unió per la Mediterrània com a caixa oficial, però que després els projectes i l'activitat econòmica es faran en altres contrades. I jo dic que no ho penso permetre. Lluitaré com a ciutat perquè això no passi. Perquè jo també vull que els projectes es defineixin aquí i es treballin aquí. I aquí faig apel·lació al sector empresarial de la ciutat i del nostre país: ens hem d'involucrar tots més en la Mediterrània, perquè s'obriran noves perspectives. De vegades, quan hi arribem nosaltres ja hi són els altres, i crec que no ens ho hem de deixar fer en aquest cas.

Bé, aquesta és l'Agenda Barcelona. Són els temes que em semblen fonamentals per a definir la Barcelona que volem el 2020 i començar a caminar des d'ara per construir-la.

Hem de prendre decisions, hem de descartar opcions per arribar a aquesta Barcelona.

I amb qui ho hem de fer? Amb la gent. Amb vosaltres. Amb el Consell de Ciutat —he de dir, degà—; el Consell de Ciutat són els representats de tota la ciutat que està agrupada per lluitar per una Barcelona millor. Trenta-set intervencions l'altre dia, des de l'habitatge a la cohesió social, la sostenibilitat, els territoris, la joventut, la cultura, ... Totes les veus de la ciutat.

Tenim el millor actiu: gent que creu en Barcelona i gent que s'agrupa per lluitar per la Barcelona que estimen

I jo pensava: si això és el reflex de la nostra ciutat, és evident que podem fer el que vulguem, perquè tenim el millor actiu: gent que creu en Barcelona i gent que s'agrupa per lluitar per la Barcelona que estimen.

Tenim la gent, i per tant, jo he de dir: és hora de fer pactes, alguns formals i altres que no sé com es poden formalitzar, però que esdevenen pactes de ciutat. Alguns els has d'instrumentar, de vegades, i tenen fotografies i procediments. Però hi ha alguns pactes que van més enllà de la formalitat. I crec que junts els podem fer. Jo, en tot cas, em dedicaré a parlar amb molta gent sobre aquesta agenda. Tenim molts òrgans per a instrumentar i per a tirar endavant aquestes estratègies, i mes enllà que anirem. Aquesta és una agenda sobre la qual ja es treballa, però és una agenda que és oberta perquè tothom pugui dir-hi la seva.

En tot cas, en les opcions de futur hi ha disjuntives: obrir o tancar, endavant o enrere, acompanyats o sols. I sobre “acompanyats o sols”, torno al “amb qui hem de fer aquesta agenda?”. Doncs l'hem de fer amb Catalunya, certament.

Jo sempre dic que som una ciutat disposada a tancar-se, a cavar trinxeres quan cal, a fer soterranis quan cauen bombes, però som una ciutat que sap perfectament que té la responsabilitat d'enfortir la capitalitat de Catalunya com la millor manera de tirar endavant Catalunya i fer-la forta.

I també és veritat, jo no me n'amago, que nosaltres hem de ser una ciutat líder d'Espanya, que el lideratge d'Espanya, que el lideratge de Barcelona a Espanya, significa que aquesta agenda té una transcendència política que va més enllà de l'estricta projecte Barcelona-àrea metropolitana de Barcelona. Aquesta agenda es pot fer amb Espanya o sense Espanya, amb Catalunya o sense Catalunya, però desitgem i és molt més fàcil desenvolupar-la amb Catalunya i amb Espanya, amb una certa Espanya.

Aquest és el trajecte, aquesta és l'agenda, i l'hem de fer amb la gent de Barcelona i amb la gent que creu en Barcelona, perquè hi ha molta gent que no són de Barcelona i creuen en Barcelona, en Catalunya i en Espanya.

Acabo. Ahir vaig presentar la voluntat de Barcelona de realitzar, d'optar, als Jocs Olímpics d'Hivern del 2022. I us ho vull dir molt clarament: els Jocs, sense aquesta agenda, no tenen cap sentit. I, per tant, la nostra agenda no són els Jocs –per si a algú li agrada exagerar. Repeteixo: els Jocs, la voluntat de construir aquest projecte, no tenen cap sentit sense aquesta agenda. Ara, igualment dic: celebrar, preparar amb il·lusió, amb ambició, teixint xarxes, amb aliats, amb passió, com només nosaltres vivim la passió de l'esport, això ajuda aquesta agenda. Per tant, no és una agenda per a uns Jocs, sinó uns Jocs per a ajudar una agenda que ja camina.

La voluntat d'optar als Jocs Olímpics d'Hivern no té sentit sense l'agenda Barcelona, i a més, és una gran oportunitat per a Catalunya

L'agenda de la Catalunya que ha de ser apropar més els seus territoris, amb els Jocs té una oportunitat. Hi ha la possibilitat que algú em digui d'aquí uns anys “jo no vull saber res amb aquesta ciutat perquè no és la meva”; doncs bé, potser amb els Jocs hi haurà gent que s'incorporarà a un projecte i a una cohesió.

Perquè, mireu, l'esport és una festa. I la festa és una de les coses més serioses que tenim entre mans. Sabeu per què? Perquè on no hi ha cohesió no hi ha festa. I per això nosaltres tenim festa a tots els barris de la nostra ciutat. Perquè hi ha orgull, perquè hi ha història, hi ha gent disposada a fer festa, a compartir amb els altres. I l'esport és una de les millors festes. L'esport i la festa generen cohesió. Només per això ens hem d'atrevir a fer uns Jocs. I entre d'altres coses, perquè la gent del Pirineu han vist que se'ls obria un mar d'oportunitats. Com a nosaltres, com a Barcelona.

Mireu, hi ha molta gent que o perquè no havien nascut o perquè encara no havien arribat, no van viure el nostre somni olímpic. O perquè no havien nascut, com tots els nens i nenes que als instituts i escoles em

diuen “alcalde, quan farem uns Jocs?”, perquè saben i senten parlar de l’orgull, però ells no l’han viscut. El 2022 seran la gent que tindrà trenta anys. I després tenim centenars, milers de ciutadans, que no eren aquí amb nosaltres i que, per tant, amb noves fites potser es poden sentir també més protagonistes d’aquesta ciutat.

El 2022 seran la gent que tindrà trenta anys. I després tenim centenars, milers de ciutadans, que no eren aquí amb nosaltres i que, per tant, amb noves fites potser es poden sentir també més protagonistes d’aquesta ciutat

La Barcelona metròpoli de la Mediterrània, la Catalunya més cohesionada, el Pirineu com a punt d’encontre i no frontera entre realitats que no dialoguen, la Catalunya vertebrada: potser tot això guanyi una mica si intentem fer uns Jocs. És per això que ens postulem.

I perquè a més hi ha gent que viuen i gaudeixen amb l’esport. ¿O no heu vist l’arribada del Tour? ¿O no heu vist el que passa a tots els barris al voltant de l’esport? Només cal veure-ho amb els ulls, no cal fer grans teories.

L’esport és una festa i la festa genera cohesió. I nosaltres necessitem enfortir la cohesió, no de Barcelona, sinó de Catalunya. I és per això que els Jocs no són l’agenda, sinó que l’agenda és el que dona sentit als Jocs. Aquest és el sentit profund d’aquesta aposta. I espero que la podrem fer entre tots i amb tots.

És una petició de la nova Barcelona. Que no té res a veure amb la Barcelona dels vuitanta, a veure si ens n’adonem. És la Barcelona que hem de seguir construint.

Aquesta és l’Agenda Barcelona, i és al vostre servei. Moltes gràcies.

TORN DE PREGUNTES

Degà del Col·legi de Periodistes de Catalunya

Gràcies, alcalde. A la tradició cívica d'aquesta conferència, els últims anys hi hem afegit la tradició de les preguntes, perquè no hem d'oblidar que és una conferència que es fa en el marc del Col·legi de Periodistes i als periodistes ens toca escoltar, i hem escoltat, ens toca després explicar-ho, i entre escoltar i explicar-ho ens toca també preguntar. Ara tenim, doncs, uns minuts per a les preguntes. Endavant.

Ramon Suñé, La Vanguardia. Alcalde, vostè s'ha referit en diverses ocasions durant la conferència a la reforma de la Diagonal. Hi ha una consulta plantejada al mes de maig i m'agradaria saber si vostè té un "pla B", si té alguna previsió de què s'haurà de fer en el cas hipotètic, però possible, que cap de les dues opcions que vostè planteji sigui elegida. ¿Això significarà definitivament que no reformarem la Diagonal? ¿Requerirà un canvi del traçat del tramvia? I també m'agradaria saber què passarà en el cas que la resposta ciutadana, la participació en la consulta, sigui molt minoritària.

En tot cas, la participació ja ha estat àmplia en la preparació, en el procés. Que 30.000 persones facin l'acte d'aportar idees per enriquir un projecte, suggeriments, a mi em sembla que és un procés que cal tenir en compte i que té el valor en si mateix, perquè vol dir vinculació. Una tercera alternativa vol dir "no me la toquis, no em toquis la Diagonal". I a mi em sembla que nosaltres podem convèncer del fet que Barcelona sempre avança quan amb ambició es marca noves fites.

I he de dir, en general, per aclarir-ho, que ara nosaltres decidim un procés

que haurem de fer més endavant. Ara és un moment de dificultats objectives, de les quals hem parlat, però un no pot plantejar la Barcelona del futur només amb els ulls entelats en la visió del present. Entre d'altres coses, perquè no hem de fer la reforma aquest any, sinó que això comporta un procés.

Ara fa cent cinquanta anys del Pla Cerdà i moltes coses han canviat, i canviaran a Barcelona, perquè trobem en aquesta Diagonal una nova i gran oportunitat. Canvien paràmetres de mobilitat, perquè les línies de metro i tota la nova mobilitat ens canviï. ¿O

és que les Rondes no van canviar els paràmetres de com podíem concebre l'espai públic a molts llocs de la ciutat fa uns anys? En el moment que genere alternatives et pots plantejar algunes vies.

Si guanya una tercera opció, jo la interpretaré com que no es vol canviar, però hi ha molta gent que hi veu una magnífica oportunitat de futur. Entre d'altres coses perquè podem generar la Diagonal també per gaudir-la sent-hi, no veient-la des de lluny; un lloc per a ser-hi, per a compartir valors cívics, per a dinamitzar el comerç, perquè hi hagi molt més habitatge. Un dels espais més emblemàtics d'Europa. Una Diagonal

reformada, enllaçada amb un Passeig de Gràcia, amb una Rambla de Catalunya, esdevé un nou gran eix del centre del centre de l'àrea metropolitana. Aquest n'és el significat profund.

Per tant, amb la transformació de la Diagonal tenim una magnífica oportunitat, i Barcelona no se la deixa perdre, les oportunitats. Amb segons quina visió, tu no canviaries mai res. I crec que aquest és un canvi d'aquells que fan respecte, però som davant una gran oportunitat i estic segur que la farem, a favor de la major qualitat de vida, de la dinamització en tots els sentits. Aquest és el sentit que estic segur que Barcelona li donarà a la consulta.

Blanca Cia, El País. Alcalde, vostè ha sostingut durant tot aquest mandat, en la conferència de l'any passat em sembla que també i en l'anterior, que a la ciutat no li calien nous grans reptes per a treballar en la millora de les condicions dels ciutadans. Sempre ha fet especial menció de l'enfortiment els eixos bàsics de la cohesió social, de la sostenibilitat... Jo li vull preguntar què ha passat perquè, de sobte, o almenys de manera una mica sorprenent per a molta gent, de cop i volta, diu que no, que Barcelona ha d'optar a uns nous Jocs, en aquest cas d'Hivern. I vull saber si això no té a veure amb el fet que ja encarem l'últim any del mandat. O sigui, si aquesta nova il·lusió és de l'electorat o de les seves perspectives o del seu partit directament.

Nosaltres no hem d'avançar només impulsats per esdeveniments. Si ho plantejo ara és perquè l'estoc de pro-

jectes i plans que teníem, potser pensats, però no tirats endavant, era prou ampli. De la Sagrera, per exemple,

n'haviem parlat, però no tirava endavant. És a dir, no era una realitat que d'aquí a dues setmanes s'adjudica. O les rodalies. És a dir, hi ha moltes tesis de ciutat que les hem fet avançar. I ho hem fet sense un esdeveniment. O sigui, un pot dir: "¿jo he de fer un esdeveniment per tirar endavant tot el nostre projecte?". De cap manera. Ara, això no vol dir que mai més nosaltres ens plantejarem un esdeveniment, que és molt diferent.

Jo crec que Barcelona no ha d'anar a cops d'esdeveniment. I Barcelona, els darrers tres anys, malgrat la crisi, ha encarat i enfocat molts temes sense esdeveniment, des de la seva base, des de la seva estructura.

La capitalitat mediterrània no és d'ahir; l'hem començat a construir i la desenvoluparem en aquesta propera dècada. L'aposta per la cohesió social no és d'ahir, i la desenvoluparem i la farem la propera dècada. Les rodalies, l'aeroport, el port, tot això ho hem fet sense esdeveniment. Ara, ho hem fet amb molts petits grans esdeveniments i amb molt de treball, per cert, i molta lluita. I a vegades a contra corrent.

Per tant, tot això ho tenim ben encarat i per això jo ahir deia: primer, ho fem

perquè ens agrada i perquè podem i volem ambicionar-ho, i després, perquè crec que és font de grans oportunitats.

Ja ho he dit: l'agenda és l'agenda. I l'agenda és allò primordial. L'agenda pot guanyar en intensitat i pot tenir oportunitats a partir d'aquest esdeveniment. Només preparant-ho, optant, expressant ambició, ja hi guanyem. I imagina't que a més a més ho guanyem... Tindrà grans efectes. Però a mi em sembla molt important, i per això ho he dit, que l'agenda no són els Jocs. Els Jocs estan al servei d'una estratègia de ciutat. És el que li dóna sentit, ple sentit.

I jo, amb conjuntures de tipus electoral, no. La inauguració dels Jocs de Pequín, jo la vaig veure al costat d'un senyor que es diu Ken Livingston. I no és que els hagués preparat, és que ell va guanyar els Jocs Olímpics de Londres 2012. Però era un exalcalde. Vull dir que entre olimpisme i eleccions no hi ha correlació. No té res a veure una cosa amb l'altra.

Jo explico l'agenda de Barcelona, la Barcelona en la qual jo profundament crec i m'estimo. I amb això construirem el futur. I després ja arriben els

moments en què les col·lectivitats decideixen. Però jo, d'obsessions electorals, us ho he de dir molt sincerament,

no en tinc. Ja sé que potser no me'n sortiré, perquè les coses són com són..., però jo no les tinc.

Laura Álvarez, RAC-1. Alcalde, precisament en relació a l'assumpte dels Jocs Olímpics aquest matí la secretària d'Esport de la Generalitat, la Sra. Pruna, ha dit que no havia estat a través de l'Ajuntament que s'havia assabentat de la notícia, sinó per tercers. No sé si em podria dir, potser, com se n'ha pogut assabentar, a qui li ha dit vostè.

Escolti, comunicar una decisió d'un alcalde, d'una ciutat, significa que hi ha un moment de dir: "volem fer això". És l'inici d'un camí. A partir d'aquí, òbviament, el camí es fa a base de sumar. Però hi ha un moment que és: "ens plantejem fer això". He de dir que hi ha consultes i comunicacions prèvies a fer un anunci, però fer-lo és un acte de ciutat, que decideix una ciutat. És acte que el consultes, evidentment, i parles amb gent, però

ha d'haver-hi un moment que és inicial, que és: "expresso la voluntat de fer això". I és el que hem fet.

Però això és l'inici. No tenim ni la candidatura, ni el dossier. Tot això és el que hem de construir a partir d'ara, i per cert, amb tots. És un procés en el qual us he de dir que molta gent ja s'hi ha anat posant, per molts motius diferents.

Joel Albarran, La Vanguardia Digital. Alcalde, vostè ha parlat avui una mica d'esport, de Jocs Olímpics, de Copa Davis, del Tour. Aquí al costat, a la plaça Sant Oleguer, hi ha un cartell que a mi em crida bastant l'atenció, que diu: "Prohibit jugar a pilota". A mi m'agradaria saber on anava vostè a jugar a pilota quan era petit. Vostè ha dit que els nens mateixos són els que li han demanat els Jocs. Doncs a mi m'agradaria saber on han de jugar els nens a pilota.

La ciutat té equipaments esportius i estem obrint espais escolars i espais cívics perquè es puguin utilitzar. I crec que en molts espais públics, justa-

ment hi ha de poder haver molta pràctica esportiva. Ara, ja ho sabeu, som una de les ciutats més denses i, per tant, en certs llocs l'exercici de la con-

vivència porta al fet que hi hagi activitats que no es poden fer.

Jo crec que la ciutat té l'obligació de trobar alternatives, perquè un nen pugui jugar a pilota, que quan pugui ser ha de ser espai públic, només faltaria! Jo he jugat a futbol a la plaça, cada tarda hi jugava. Però quan no hi havia ni escoles ni equipaments esportius, perquè un ja té la seva edat, diguem-ho així. Per tant, t'he de dir que la ciutat ha de trobar espais on un nen pugui jugar a pilota. Ara, que de tant en tant en un lloc diguis “no hi pots jugar a pilota”, com “no hi

pots jugar a bàsquet”, en una trama tan densa com Ciutat Vella, això t'ho pots trobar. I, per tant, la convivència és aquesta definició “d'aquí pots i aquí no pots”, que has de construir.

És un relat de pacte quotidià, de pacte territorial, això és el que passa. Ara, la ciutat de Barcelona, si alguna característica té és que té una àmplia oferta esportiva que, juntament amb un teixit associatiu esportiu molt potent, ofereix molts àmbits on poder jugar.

Moltes gràcies.

COL·LECCIÓ ALCALDIA

1. L'ESTAT DE LA CIUTAT, 1983-1990
2. LA CIUTAT I ELS COMTES DE BARCELONA
3. BALANÇ DE L'ANY 1991. L'ESTAT DE LA CIUTAT
4. CIUTATS PER EUROPA. DISCURSOS DE JOSEF HOFMANN, PASQUAL MARAGALL I JACQUES DELORS
5. BALANÇ DE L'ANY 1992. L'ESTAT DE LA CIUTAT
6. DECLARACIÓ RIO-BARCELONA, 1992
7. BALANÇ DE L'ANY 1993. L'ESTAT DE LA CIUTAT
8. BALANÇ DE L'ANY 1994. L'ESTAT DE LA CIUTAT
9. BALANÇ DE L'ANY 1995. L'ESTAT DE LA CIUTAT. BARCELONA I EL REPTE EUROPEU
10. BALANÇ DE L'ANY 1996. L'ESTAT DE LA CIUTAT
11. BALANÇ DE L'ANY 1997. PROJECTANT EL FUTUR
12. BALANÇ DE L'ANY 1998. PROJECTANT EL FUTUR
13. BALANÇ DE LA CIUTAT 1999. PROJECTANT EL FUTUR
14. BALANÇ DE LA CIUTAT 2000. PROJECTANT EL FUTUR
15. BALANÇ DE LA CIUTAT 2001. PROJECTANT EL FUTUR
16. BALANÇ DE LA CIUTAT 2002. PROJECTANT EL FUTUR
17. BALANÇ DE LA CIUTAT 2003. PROJECTANT EL FUTUR
18. BALANÇ DE LA CIUTAT 2004. PROJECTANT EL FUTUR
19. EL FÒRUM UNIVERSAL DE LES CULTURES. BARCELONA 2004
20. BARCELONA, 1979-2004: VINT-I-CINC ANYS DE TRANSFORMACIONS
21. BARCELONA: LES NOVES REALITATS 2005
22. BARCELONA: LES NOVES REALITATS 2006
23. PROJECTE BARCELONA 2007
24. BARCELONA 2008: BALANÇ DE CIUTAT, CONSTRUINT EL FUTUR
25. BARCELONA 2009: CONTRA LA CRISI, MÉS BARCELONA

